

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventkerk - Nummer twee

Jeff Pippenger

2025-12-02

Nummer Twee

‘Met een ernstig verlangen zie ik uit naar de tijd waarin de gebeurtenissen van de pinksterdag zich zullen herhalen met nog grotere kracht dan bij die gelegenheid. Johannes zegt: “En ik zag een andere engel neerdalen uit de hemel, die grote macht had; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.” Dan zullen, evenals in de pinkstertijd, de mensen de waarheid tot zich horen spreken, ieder in zijn eigen taal.’

“God kan ieder mens nieuw leven inblazen die oprecht verlangt Hem te dienen, en kan de lippen aanraken met een gloeiende kool van het altaar en bewerken dat zij welsprekend worden in Zijn lof. Duizenden stemmen zullen vervuld worden met de kracht om de wonderbare waarheden van Gods Woord te verkondigen. De stamelende tong zal worden losgemaakt, en de schuchteren zullen sterk gemaakt worden om moedig van de waarheid te getuigen. Moge de Heer Zijn volk helpen de tempel van de ziel van elke verontreiniging te reinigen en zulk een nauwe verbinding met Hem te onderhouden dat zij deelgenoten mogen zijn van de late regen wanneer die zal worden uitgestort.” Review and Herald, 20 juli 1886.

Pinksteren kan, wanneer het wordt beschouwd als een feest des HEEREN, niet worden losgemaakt van het Pascha, het feest van de ongezuurde broden, de eerstelingenofferande en het wekenfeest. Pinksteren is een tijdsperiode, hoewel het ook een tijdstip is. Daarom wordt het „het pinksterseizoen” genoemd. Het seizoen begon met Christus’ dood, begrafenis en opstanding. Na Zijn hemelvaart begon Christus met veertig dagen van persoonlijke onderwijzing, gevolgd door tien dagen in de opperzaal waarin eenheid tot stand werd gebracht. 9/11 begon een periode die eindigt bij de zondagswet in de Verenigde Staten. Die zondagswet wordt voorgesteld door de pinksterdag als een tijdstip; een tijdstip waaraan een tijdsperiode is voorafgegaan die begon op 9/11. Van 9/11 tot aan de zondagswet wordt het „pinksterseizoen” herhaald.

Petrus legde uit dat het wonderbaarlijke verschijnsel van „tongen als van vuur” geen dronken dwaasheid was, maar een vervulling van het boek Joël, omdat er een geschil tegen de boodschap was opgeworpen. „Tongen” vertegenwoordigen de verkondiging van een boodschap, en het vuur vertegenwoordigt de Heilige Geest. De boodschap van Pinksteren vertegenwoordigt een samensmelting van goddelijkheid (God is een verterend vuur) met de menselijkheid van de tong. Zoals Petrus de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigt gedurende de tijd van de late regen, zo vertegenwoordigen ook de vitzuchtige Joden een volk van het vroegere verbond dat juist wordt voorbijgegaan op het tijdstip waarop de late regen valt.

En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. En er verbleven te Jeruzalem Joden, godvrezende mannen, uit alle volken onder de hemel. Toen nu hiervan ruchtbaarheid kwam, liep de menigte te hoop en

raakte in verwarring, omdat ieder hen in zijn eigen taal hoorde spreken. En zij waren allen buiten zichzelf van verbazing en verwonderden zich, terwijl zij tot elkander zeiden: Zie, zijn niet al dezen die spreken Galileeërs? En hoe horen wij hen dan, ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn? Parthen en Meden en Elamieten, en de bewoners van Mesopotamië, van Judea en Cappadocië, van Pontus en Asia, van Frygië en Pamfylië, van Egypte en van de streken van Libië bij Cyrene, en hier verblijvende Romeinen, zowel Joden als proselieten, Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze talen spreken van de grote werken Gods. En zij waren allen verbaasd en in onzekerheid, en zeiden de een tot de ander: Wat heeft dit te betekenen? Maar anderen zeiden spottend: Zij zijn vol zoete wijn. Doch Petrus, staande met de elven, verhief zijn stem en sprak tot hen: Gij mannen van Judea en gij allen die te Jeruzalem woont, dit zij u bekend, en neemt mijn woorden ter ore. Want dezen zijn niet dronken, zoals gij vermoedt, daar het nog slechts het derde uur van de dag is. Handelingen 2:4–15.

Petrus legt Pinksteren uit als een vervulling van het boek Joël. Hij doet dit op profetische wijze terwijl de gehele wereld vertegenwoordigd is, want in de passage staat dat het gehoor gekomen was „uit alle natiën die onder de hemel zijn”. Op 9/11 werd de aarde verlicht met de heerlijkheid van Christus, en vervolgens zal bij de zondagswet de honderd vierenveertigduizend de heerlijkheid van Christus volmaakt weerspiegelen, wanneer zij als een banier voor de gehele wereld worden verheven. De pinksterperiode begon op 9/11 en eindigt bij de zondagswet.

‘Niet één van ons zal ooit het zegel van God ontvangen zolang er op ons karakter één vlek of smet rust. Het is aan ons om de gebreken in ons karakter te herstellen, om de tempel van de ziel van elke verontreiniging te reinigen. Dan zal de late regen op ons vallen, zoals de vroege regen op de discipelen viel op de Pinksterdag.’

„Wij zijn al te gemakkelijk tevreden met wat wij bereikt hebben. Wij menen rijk te zijn en verrijkt met goederen, en weten niet dat wij ‘ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt’ zijn. Nu is het de tijd om acht te geven op de vermaning van de Getrouwe Getuige: ‘Ik raad u aan van Mij te kopen goud, beproefd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt zijn en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.’ ...”

“Het is nu dat wij onszelf en onze kinderen onbevlekt van de wereld moeten bewaren. Het is nu dat wij de gewaden van ons karakter moeten wassen en ze wit maken in het bloed van het Lam. Het is nu dat wij hoogmoed, hartstocht en geestelijke traagheid moeten overwinnen. Het is nu dat wij moeten ontwaken en vastberaden inspanning moeten leveren om tot harmonie van karakter te komen. ‘Heden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet.’ Wij verkeren in een uiterst beproefde positie, terwijl wij wachten en uitzien naar de verschijning van onze Heer. De wereld verkeert in duisternis. ‘Maar gij, broeders,’ zegt Paulus, ‘zijt niet in duisternis, zodat die dag u als een dief zou overvallen.’ Het is altijd Gods bedoeling licht uit duisternis voort te brengen, vreugde uit droefheid, en rust uit vermoeidheid voor de wachtende, verlangende ziel.”

„Wat doet gij, broeders, in het grote werk der voorbereiding? Zij die zich met de wereld verenigen, ontvangen de wereldse vorm en bereiden zich voor op het merkteken van het beest. Zij die zichzelf wantrouwen, die zich voor God vernederen en hun zielen reinigen door de

waarheid te gehoorzamen, ontvangen de hemelse vorm en bereiden zich voor op het zegel van God op hun voorhoofden. Wanneer het besluit uitgaat en het stempel wordt opgedrukt, zal hun karakter tot in eeuwigheid rein en vlekkeloos blijven.

„Nu is de tijd om zich voor te bereiden. Het zegel van God zal nooit op het voorhoofd van een onreine man of vrouw worden geplaatst. Het zal nooit op het voorhoofd van de eierzuchtige, wereldlievende man of vrouw worden geplaatst. Het zal nooit op het voorhoofd van mannen of vrouwen met een valse tong of een bedrieglijk hart worden geplaatst. Allen die het zegel ontvangen, moeten vlekkeloos zijn voor God—kandidaten voor de hemel. Gaat voorwaarts, mijn broeders en zusters. Ik kan op dit moment slechts kort over deze punten schrijven en slechts uw aandacht vestigen op de noodzaak van voorbereiding. Onderzoek zelf de Schriften, opdat u de ontzagwekkende ernst van het huidige uur moogt begrijpen.” Testimonies, volume 5, 214, 216.

Hier identificeert zuster White Pinksteren als een tijdstip, in samenhang met de zondagswet in de Verenigde Staten, „wanneer het besluit uitgaat.” Toch wijst haar boodschap, waarin zij oproept tot voorbereiding, hoewel zij de zondagswet en Pinksteren als een tijdstip aanduidt, op een periode die aan de zondagswet voorafgaat en die door het Pinksterseizoen wordt voorgesteld. De zondagswet is de beproeving van de sabbat van de zevende dag, en de periode van 11 september tot aan de zondagswet kan worden aangeduid als de symbolische „dag van des Heren voorbereiding.” Voorbereiding gaat aan de beproeving vooraf.

De „late regen zal vallen op” de honderd vierenveertigduizend, juist „zoals de vroege regen viel op de discipelen op de Pinksterdag.” De periode die wordt voorgesteld als het pinksterseizoen begon met een besprenkeling toen Christus terugkeerde van Zijn hemelvaart.

En nadat Hij dit gezegd had, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. Johannes 20:22.

Zijn adem draagt de Heilige Geest over, en het is de adem die het geluid van woorden voortbrengt. Jezus is het Woord, en Zijn adem draagt de Heilige Geest over door de mededeling van Zijn woord. De adem was het die het lichaam van Adam tot leven bracht, en de adem is het die het leger van herrezen dode dorre beenderen van Ezechiël tot leven brengt.

„De daad van Christus, waarin Hij op zijn discipelen blies de Heilige Geest, en hun zijn vrede meedeelde, was als enkele druppels vóór de overvloedige regenbui die op de Pinksterdag gegeven zou worden.” Spirit of Prophecy, deel 3, 243.

Aan het begin van de pinkstertijd deelde Christus’ „adem” de Heilige Geest aan de discipelen mee, maar sommigen twijfelden.

Maar Thomas, een van de twaalf, Didymus genaamd, was niet bij hen toen Jezus kwam. De andere discipelen dan zeiden tot hem: Wij hebben de Heere gezien. Maar hij zei tot hen: Indien ik in Zijn handen niet het litteken van de nagelen zie, en mijn vinger steek in het litteken van de nagelen, en mijn hand steek in Zijn zijde, zal ik geenszins geloven. Johannes 2:24, 25.

De pinksterperiode luidde een tijd van „beproeving” in, beginnend met de adem van Christus en Thomas’ controverse van twijfel. Thomas’ controverse aan het begin is een type van de controverse van de Joden aan het einde van het pinksterseizoen. Christus deelde aan het begin Zijn woord en de Heilige Geest mee aan de discipelen, en de discipelen deelden aan het einde van het pinksterseizoen het woord en de Heilige Geest mee aan de wereld.

Het werk dat Christus volbracht toen Hij op de discipelen blies, was een tweede getuigenis van hetzelfde werk dat Hij zojuist had volbracht met de discipelen op de weg naar Emmaüs.

En het geschiedde, terwijl zij samen spraken en overlegden, dat Jezus Zelf naderbij kwam en met hen meeging. Maar hun ogen werden gehouden, zodat zij Hem niet herkenden. ...

Toen zei Hij tot hen: O onverstandigen en tragen van hart om te geloven al wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden en zo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende bij Mozes en al de profeten, legde Hij hun in al de Schriften uit hetgeen op Hem betrekking had. En zij naderden het dorp waarheen zij op weg waren; en Hij deed alsof Hij verder zou gaan. Maar zij drongen bij Hem aan en zeiden: Blijf bij ons, want het is tegen de avond, en de dag is reeds ver gevorderd. En Hij ging binnen om bij hen te blijven. En het geschiedde, toen Hij met hen aanlag, dat Hij brood nam, het zegende, het brak en het hun gaf. Toen werden hun ogen geopend, en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun gezicht. En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak en toen Hij voor ons de Schriften opende? Lukas 24:15, 16, 25–32.

Evenals Jezus in Emmaüs „aanzat om te eten”, at Hij daarna met de discipelen. In beide gevallen wordt het eten voorgesteld. Samen duiden zij aan dat het begin van de pinksterperiode wordt gemarkeerd door de adem van de Heilige Geest en tevens door het eten. De openingsgebeurtenissen doen een controverse ontstaan tussen een klasse die gelooft en een klasse die twijfelt. Het eten, de mededeling van de Heilige Geest en de opening van de Schriften houden in dat Christus Zijn onderricht begon met „Mozes en al de profeten”. Christus’ onderricht werd overgebracht door de profetische lijn van Mozes te nemen en die in overeenstemming te brengen met de lijnen van al de profeten, hier een weinig en daar een weinig.

Op 11 september blies de adem van de vier winden van Ezechiël over de dode, dorre beenderen van hoofdstuk zevenendertig. In die tijd daalde, zoals voorgesteld door de engel die op 11 augustus 1840 neerdaalde en de boodschap van de eerste engel bekrachtigde, de engel van Openbaring achttien neer met een boodschap die gegeten moet worden, zoals ook de discipelen aten aan het begin van de pinksterperiode. De onwil van Thomas om te geloven duidt aan dat, wanneer de boodschap wordt geïntroduceerd, een schudding wordt gemarkeerd.

Sprekend over de val van de Twin Towers op 11 september wordt ons gezegd dat de Heer opstond om „de volken vreselijk te doen beven”. Het is belangrijk te bedenken dat een „schudding” onder Gods volk teweeggebracht wordt door hen die strijden tegen een boodschap van waarheid. Er zijn „schuddingen” die van buitenaf komen, maar innerlijke schuddingen binnen de kerk doen zich voor in de context waarin een boodschap wordt gebracht.

„Ik vroeg naar de betekenis van de schudding die ik had gezien, en mij werd getoond dat deze veroorzaakt zou worden door het duidelijke getuigenis dat wordt opgeroepen door de raad van de Ware Getuige aan de Laodiceeërs. Dit zal zijn uitwerking hebben op het hart van degene die het ontvangt, en het zal hem ertoe brengen de banier te verheffen en de duidelijke waarheid te verkondigen. Sommigen zullen dit duidelijke getuigenis niet verdragen. Zij zullen zich daartegen verheffen, en dit is wat een schudding onder Gods volk zal veroorzaken.

„Ik zag dat er niet eens voor de helft acht is geslagen op het getuigenis van de Getrouwe Getuige. Het plechtige getuigenis waaraan het lot van de gemeente hangt, is gering geacht, zo niet geheel terzijdegesteld. Dit getuigenis moet een diepe bekering bewerken; allen die het waarlijk aannemen, zullen eraan gehoorzamen en gereinigd worden.” Early Writings, 271.

De innerlijke „schudding” wordt veroorzaakt door hen die zich verzetten tegen de verkondiging van de boodschap aan Laodicea. Zuster White duidt de boodschap van Jones en Waggoner van 1888 aan als de boodschap aan Laodicea.

„De boodschap die ons is gegeven door A. T. Jones en E. J. Waggoner, is de boodschap van God aan de Laodiceaanse gemeente, en wee degene die belijdt de waarheid te geloven en toch aan anderen de door God gegeven stralen niet weerkaatst.” The 1888 Materials, 1053.

Het verzet tegen de Laodiceaanse boodschap brengt een schudding teweeg, en zuster White vereenzelvigd de boodschap van 1888 met de nederdaling van de engel van Openbaring achttien.

“Een onwil om vooropgezette meningen prijs te geven en deze waarheid aan te nemen, lag ten grondslag aan een groot deel van de tegenstand die te Minneapolis tegen de boodschap des Heeren door de broeders Waggoner en Jones aan de dag werd gelegd. Door die tegenstand op te wekken slaagde Satan erin om aan ons volk, in grote mate, de bijzondere kracht van de Heilige Geest te onthouden, die God hun zo graag had willen schenken. De vijand verhinderde hun die doeltreffendheid te verkrijgen, welke de hunne had kunnen zijn bij het brengen van de waarheid aan de wereld, zoals de apostelen die verkondigden na de dag van Pinksteren. Het licht dat de gehele aarde met zijn heerlijkheid moet verlichten, werd weerstaan en is door het handelen van onze eigen broeders in grote mate van de wereld weggehouden.” Selected Messages, boek 1, 235.

De twijfel van Thomas aan het begin van het pinksterseizoen, die de opstand tegen de boodschap uitbeeldde die op de Pinksterdag aankam, beeldde de schudding uit die plaatsvond toen de leiding van het Zevendedagsadventisme opstond en weerstand bood aan de boodschap aan de gemeente van Laodicea zoals die in 1888 door Jones en Waggoner werd gebracht. In 1888 daalde de machtige engel van Openbaring achttien neer om de aarde met Zijn heerlijkheid te verlichten, maar grotendeels vanwege de onwil van die leiders om vooropgezette opvattingen terzijde te stellen, werd de opstand van Korach, Dathan en Abiram herhaald. Thomas, de Joden op Pinksteren, de opstand van Korach in de tijd van Mozes, de opstand van 1888 — zij beelden alle 11 september uit, wanneer volgens Joël een bazuin moest worden geblazen. Die bazuin werd, volgens Jesaja, geblazen om de zonden van Gods volk aan te wijzen, en beeldde aldus 1888 en de boodschap aan Laodicea uit. De wachter van Jeremia, die de bazuin blaast om terug te keren tot de „oude paden”, stemt overeen met Jesaja die zijn stem verheft als een bazuin. Jeremia’s wachters

zijn Habakuks wachters, die de vraag stellen wat hun positie zal zijn in de redetwist of het debat van hun geschiedenis?

Ik wil op mijn wachtpost gaan staan en mij op de toren opstellen, en uitzien naar wat Hij tot mij spreken zal, en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. Habakkuk 2:1.

Het woord „bestrafte” betekent „berispte of twistte met” en impliceert een vraag, want het volgende vers geeft een antwoord.

En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat hij die het leest, zich haastend voortga. Habakuk 2:2.

Het „debat” of de schudding die begon in vervulling van de Milleritische geschiedenis, was de boodschap van William Miller en zijn regels voor profetische uitleg tegenover de theologen van het protestantisme. Het debat in de Milleritische geschiedenis begon met de bevestiging van de Milleritische boodschap op 11 augustus 1840, toen niemand minder dan Jezus Christus neerdaalde met een boekje dat Johannes moest nemen en opeten. Het twistgeding van de wachters van Habakuk, de twijfels van Thomas, de opstand van 1888, de opstand van Korach, het verwijt van dronkenschap met Pinksteren, getuigen alle van een debat dat begon op 9/11. De controverse waarover wordt gedebatteerd, betreft de boodschap van de late regen, die op 9/11 begon te sprenkelen.

Het antwoord in Habakuk dat de Millerieten ertoe bracht de kaart van 1843 te vervaardigen, houdt verband met de ontwikkeling van twee klassen aanbidders, vertegenwoordigd door Korach en zijn metgezellen tegenover Mozes; door Thomas en de andere discipelen; door het verwijt van dronkenschap van de Joden op Pinksteren; door de leiding van het Adventisme in 1888; door de protestanten tegenover de Millerieten in 1844; en door de dwaze en wijze maagden van 22 oktober 1844.

Op 9/11 blies Christus op Zijn discipelen de Heilige Geest als enkele druppels vóór de volledige uitstorting bij de zondagswet. Vervolgens opende Hij hun verstand voor de profetische boodschap, beginnend, “regel op regel”, bij Mozes, door die discipelen terug te leiden naar Jeremia’s oude paden, waar zij werden gezalfd om een waarschuwend bazuin te blazen. Christus’ adem op 9/11 kwam voort uit de vier winden van Ezechiël en Johannes, en het was de boodschap van Laodicea, die het “rechte getuigenis” is dat een schudding veroorzaakt wanneer het wordt weerstaan. 1888 is een voorafbeelding van de opstand van Korach, Dathan en Abiram, want het was niet alleen de boodschap die werd verworpen, maar ook de uitverkoren wachters die de bazuin een duidelijk geluid lieten horen.

Zuster White schreef dat de „schudding die ik had gezien” „veroorzaakt zou worden door het klare getuigenis, opgeroepen door de raad van de Waarachtige Getuige aan de Laodicezen.” De boodschap van 1888 was dat klare getuigenis, en zowel 1888 als 9/11 markeren de nederdaling van de engel van Openbaring achttien.

„Een rechtuit getuigenis moet aan onze gemeenten en instellingen worden gegeven, om de slapenden op te wekken.”

„Wanneer het woord des Heren wordt geloofd en gehoorzaamd, zal gestadige vooruitgang worden gemaakt. Laat ons nu onze grote nood inzien. De Heer kan ons niet gebruiken totdat Hij leven blaast in de dorre beenderen. Ik hoorde de woorden uitspreken: ‘Zonder de diepe werking van de Geest van God op het hart, zonder Zijn levendmakende invloed, wordt de waarheid een dode letter.’” Review and Herald, 18 november 1902.

Op 11 september bereikte de boodschap aan Laodicea haar volmaakte vervulling, toen de laatste oproep aan Gods voormalige verbondsvolk begon te weerklinken. Dan merkt Zuster White op: „Een rechtuit getuigenis moet aan onze gemeenten en instellingen worden gegeven om de slapenden te doen ontwaken.” De boodschap aan Laodicea begon toen de engel van Openbaring achttien op 11 september neerdaalde, wat betekent dat op 11 september de boodschap aan de Laodicese Zevende-dags Adventisten was en is: „ontwaak.” Joël gebod de dronkaards in vers vijf van hoofdstuk één te ontwaken. 11 september markeert de komst van de laatste beproevingsperiode voor het adventisme en vertegenwoordigt Joëls gebod om te ontwaken. Het begin van het pinksterseizoen vangt aan met een ontwaken van Gods volk op 11 september en eindigt met de vervulling van de gelijkenis van de tien maagden, vlak vóór de zondagswet.

Het ontwaken op 11 september is een roep tot de laatste generatie van een verbondsvolk dat in afvalligheid verkeert. Het ontwaken vlak vóór de zondagswet sluit de deur voor het vroegere verbondsvolk. Het begin en het einde zijn hetzelfde, en in juli 2023 werden de twee getuigen van Openbaring elf gewekt tot het besef van de opstand tegen de voorspelling van 18 juli 2020. Het middelste ontwaken wordt voorgesteld door opstand, hetgeen 11 september aanduidt als de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, 18 juli 2020 als de dertiende letter, en de zondagswet als de tweeëntwintigste en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet. De tweeëntwintigste letter vertegenwoordigt de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid, die in het laatste van die drie ontwakingen wordt voltooid.

De Heer „blaast leven in de dorre beenderen” op 11/9, juist zoals Hij de Heilige Geest op de discipelen blies aan het begin van de Pinksterperiode. De discipelen na Zijn hemelvaart vertegenwoordigen hen die de Heilige Geest ontvingen, en wier begrip van het profetische Woord daarna werd geopend door de methodologie van „regel op regel”. De ontvangst van de Heilige Geest vond plaats tijdens het nuttigen van een maaltijd, want om geestelijk te eten moet u het vlees eten en het bloed drinken van Jezus, Die het Woord is.

De opstandelingen die zich bij Korach, Dathan en Abiram voegden, vertegenwoordigen (evenals de leiding van het adventisme in 1888) de klasse die de schudding veroorzaakt door zich te verzetten tegen de bazuinboodschap die de zonden van Gods volk aanwijst, en terwijl zij tevens oproepen tot een terugkeer naar de oude paden, de fundamentele waarheden die worden voorgesteld door de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. De bazuin roept op tot zowel opwekking als hervorming. De eerste van Millers profetische juwelen, en tevens de eerste die door het adventisme werd verworpen, vertegenwoordigt het begin en het einde van de Milleritische beweging. Het begin en het einde van de boodschap van de eerste engel, zoals verkondigd door de Millerieten, worden gemarkeerd door de „zeven tijden” van Mozes. In het begin werd zij aanvaard, aan het einde werd zij verworpen. Vanwege die verwerping stelt Ezechiël het adventisme voor als

een dal vol dode, dorre beenderen. De periode van 1863 tot aan de zondagswet in de Verenigde Staten is het gezichtsdal, volgens Jesaja tweeëntwintig, maar zij is een dal vol dode, dorre beenderen volgens Ezechiël. Beide van die profetische dalen stemmen overeen met Joëls dal van Josafat, dat Joël ook aanduidt als het dal van beslissing.

Met deze begrippen op hun plaats kan de vraag worden gesteld hoe het komt dat op 9/11 het boek Joël de boodschap werd die Petrus op Pinksteren aanwees. In de volgende artikelen zullen wij trachten deze begrippen te verduidelijken.

“(Geschreven op 5 november 1892, vanuit Adelaide, Zuid-Australië, aan ‘Beste neef en nicht, Frank en Hattie [Belden].)’”

„Wanneer u door de Heilige Geest verlicht wordt, zult u al die goddeloosheid te Minneapolis zien zoals zij is, zoals God haar beziet. Indien ik u in deze wereld nooit meer zie, wees er dan van verzekerd dat ik u het verdriet, de benauwdheid en de zielenlast vergeef die u zonder enige oorzaak over mij hebt gebracht. Maar om uw zielswil, ter wille van Hem die voor u gestorven is, wil ik dat u uw dwalingen inziet en belijdt. U hebt zich inderdaad verenigd met hen die weerstand boden aan de Geest van God. U bezat al het bewijs dat u nodig had dat de Heere werkte door de broeders Jones en Waggoner; maar u hebt het licht niet aangenomen; en na de gevoelens die u hebt gekoesterd, de woorden die u tegen de waarheid hebt gesproken, voelde u zich niet bereid te belijden dat u verkeerd had gehandeld, dat deze mannen een boodschap van God hadden, en dat u zowel de boodschap als de boodschappers gering had geacht.

“Nooit tevoren heb ik onder ons volk zulk een vaste zelfgenoegzaamheid en onwilligheid om licht te aanvaarden en te erkennen gezien als die te Minneapolis geopenbaard werd. Mij is getoond dat niet één van het gezelschap dat de geest koesterde welke op die bijeenkomst aan de dag werd gelegd, opnieuw helder licht zou hebben om de kostbaarheid van de waarheid, hun uit de hemel gezonden, te onderscheiden, totdat zij hun hoogmoed verootmoedigden en beleden dat zij niet door de Geest van God werden bezielde, maar dat hun verstand en hart met vooroordeel vervuld waren. De Heere verlangde tot hen te naderen, hen te zegenen en hen van hun afkeringen te genezen, maar zij wilden niet horen. Zij werden bezielde door dezelfde geest die Korach, Dathan en Abiram inspireerde. Die mannen van Israël waren vastbesloten zich te verzetten tegen elk bewijs dat zou aantonen dat zij ongelijk hadden, en zij gingen voort en voort op hun weg van vervreemding, totdat velen werden meegetrokken om zich met hen te verenigen.

“Wie waren dezen? Niet de zwakken, niet de onwetenden, niet de onverlichten. In die opstand waren tweehonderdvijftig vorsten, vermaard in de gemeente, mannen van naam. Wat was hun getuigenis? ‘de ganse vergadering, zij allen, zijn heilig, en de HEERE is in hun midden; waarom verheft gij u dan boven de gemeente des HEEREN?’ [Numeri 16:3]. Toen Korach en zijn metgezellen omkwamen onder het oordeel van God, zag het volk dat zij hadden misleid de hand des HEEREN in dit wonder niet. De ganse vergadering beschuldigde de volgende morgen Mozes en Aäron: ‘Gij hebt het volk des HEEREN gedood’ [vers 41], en de plaag kwam over de vergadering, en meer dan veertienduizend kwamen om.

‘Toen ik voornemens was Minneapolis te verlaten, stond de engel des Heren bij mij en zei: “Niet alzo; God heeft in deze plaats een werk voor u te doen. Het volk handelt opnieuw de opstand van Korach, Dathan en Abiram na. Ik heb u in uw juiste positie geplaatst, wat degenen die niet in het licht zijn niet zullen erkennen; zij zullen geen gehoor geven aan uw getuigenis; maar Ik zal met u zijn; Mijn genade en kracht zullen u staande houden. Niet u verachten zij, maar de boodschappers en de boodschap die Ik tot Mijn volk zend. Zij hebben minachting getoond voor het woord des Heren. Satan heeft hun ogen verblind en hun oordeel verdraaid; en tenzij iedere ziel zich van deze haar zonde bekeert, van deze ongeheiligde onafhankelijkheid die de Geest van God beledigt, zullen zij in duisternis wandelen. Ik zal de kandelaar van zijn plaats wegnemen, tenzij zij zich bekeren en zich laten bekeren, opdat Ik hen geneze. Zij hebben hun geestelijk gezichtsvermogen verduisterd. Zij wilden niet dat God Zijn Geest en Zijn kracht zou openbaren; want zij hebben een geest van spotternij en afkeer jegens Mijn woord. Lichtzinnigheid, beuzelarij, scherts en gekscheren worden dagelijks bedreven. Zij hebben hun hart er niet op gezet Mij te zoeken. Zij wandelen in de vonken van hun eigen vuur, en tenzij zij zich bekeren, zullen zij neerliggen in droefheid. Zo zegt de Here: Sta op uw post van plicht; want Ik ben met u, en Ik zal u niet verlaten noch u begeven.” Deze woorden van God heb ik niet durven negeren.’

„Licht heeft in Battle Creek geschenen in heldere, stralende bundels; maar wie van hen die een rol speelden in de bijeenkomst te Minneapolis, zijn tot het licht gekomen en hebben de rijke schatten der waarheid ontvangen die de Heere hun uit de hemel zond? Wie zijn stap voor stap met de Leidsman, Jezus Christus, meegegaan? Wie hebben volledige belijdenis gedaan van hun misplaatste ijver, hun blindheid, hun naijver en boze vermoedens, hun verzet tegen de waarheid? Niet één; en wegens hun langdurige verzuim het licht te erkennen, is het hen ver voorbijgegaan; zij zijn niet gegroeid in de genade en in de kennis van Christus Jezus, onze Heere. Zij hebben nagelaten de benodigde genade te ontvangen die zij hadden kunnen bezitten, en die hen tot sterke mannen in de godsdienstige ervaring zou hebben gemaakt.

“Het standpunt dat te Minneapolis werd ingenomen, was blijkbaar een onoverkomelijke hindernis die hen in grote mate insloot met twijfelaars, met vragers, met verwerpers van de waarheid en van de kracht van God. Wanneer er opnieuw een crisis komt, zullen zij die zo lang weerstand hebben geboden aan bewijs op bewijs, wederom beproefd worden op de punten waarop zij zo kennelijk hebben gefaald, en het zal hun moeilijk vallen te aanvaarden wat van God is en af te wijzen wat van de machten der duisternis is. Daarom is hun enige veilige weg in ootmoed te wandelen en rechte paden voor hun voeten te maken, opdat de kreupele niet van de weg afgebracht worde. Het maakt alle verschil met wie wij omgaan, of het met mensen is die met God wandelen en in Hem geloven en op Hem vertrouwen, of met mensen die hun eigen vermeende wijsheid volgen en wandelen in de vonken van hun eigen ontsteking.”

„De tijd, de zorg en de arbeid die vereist zijn geweest om de invloed tegen te gaan van hen die tegen de waarheid hebben gewerkt, zijn een verschrikkelijk verlies geweest; want wij hadden jaren verder kunnen zijn in geestelijke kennis; en vele, vele zielen hadden aan de gemeente toegevoegd kunnen zijn, indien zij die in het licht hadden behoren te wandelen, waren voortgegaan de Heere te kennen, opdat zij zouden weten dat Zijn opgang vaststaat als de dageraad. Maar wanneer zóveel arbeid juist in de gemeente moet worden besteed om de

invloed tegen te gaan van werkers die als een granieten muur hebben gestaan tegen de waarheid die God aan Zijn volk zendt, blijft de wereld in betrekkelijke duisternis.”

God bedoelde dat de wachters zouden opstaan en met verenigde stem een besliste boodschap zouden doen uitgaan, de bazuin een duidelijk geluid gevend, opdat het volk allen naar hun post van plicht zouden snellen en hun aandeel verrichten in het grote werk. Dan zou het sterke, heldere licht van die andere engel, die uit de hemel neerdaalt met grote macht, de aarde met zijn heerlijkheid hebben vervuld. Wij zijn jaren ten achter; en zij die in blindheid stonden en de voortgang hebben belemmerd van juist die boodschap waarvan God bedoelde dat zij van de bijeenkomst te Minneapolis zou uitgaan als een brandende lamp, hebben nodig hun harten voor God te vernederen en te zien en te begrijpen hoe het werk is gehinderd door hun blindheid van geest en hardheid van hart.

“Uren zijn besteed aan het kibbelen over kleinigheden; gouden gelegenheden zijn verspild, terwijl hemelse boodschappers bedroefd waren, ongeduldig over het oponthoud. De Heilige Geest — er is zo weinig waardering geweest voor Zijn waarde of voor de noodzakelijkheid dat iedere ziel Hem ontvangt. Degenen die de hemelse gave wel ontvangen, zullen uitgaan, bekleed met de wapenrusting der gerechtigheid, om voor God de strijd aan te binden. Zij zullen acht slaan op de leidingen des Heren en vervuld zijn van dankbaarheid jegens Hem voor Zijn barmhartigheid. Maar op zeer, zeer veel plaatsen en bij zeer, zeer veel gelegenheden zou naar waarheid gezegd kunnen worden, zoals in de dagen van Christus van hen die beweerden Gods volk te zijn, dat er niet vele machtige werken gedaan konden worden vanwege hun ongeloof. Velen die in de boeien der duisternis gebonden zijn geweest, zijn geëerd omdat God hen heeft gebruikt, en hun ongeloof heeft twijfel en vooroordeel opgewekt tegen de boodschap der waarheid die de engelen des hemels door menselijke werktuigen trachtten over te brengen — rechtvaardiging door het geloof, de gerechtigheid van Christus.” *The 1888 Materials*, 1066–1070.